

Arrest

nr. 219 820 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Albanese origine, afkomstig uit Rahovec (Kosovo) en bezit u enkel de Kosovaarse nationaliteit. In tegenstelling tot uw oudere zus werd u verplicht om vanaf jonge leeftijd een hoofddoek te dragen en u te gedragen naar de islamitische waarden en normen. Uw ouders stuurden u naar een religieuze middelbare school in Prizren waar het dragen van een hoofddoek verplicht was. U verbleef hier vier jaar op internaat. Nadien wou u verder studeren aan de universiteit. U schreef zich in bij de medische faculteit in Gjakovë om een opleiding tot vroedvrouw te volgen. Omdat u aanvankelijk merkte dat studenten zonder hoofddoek voorrang kregen en omdat het moeilijk was om vrienden te maken, zei u aan uw vader dat u geen hoofddoek meer wou dragen. Uw vader zei dat hij u,

op de dag waarop u dat zou doen, zou vermoorden. U luisterde gedwee, u wou immers geen ruzie met uw vader. Hij betaalde dan ook uw studies en zorgde ervoor dat u in Gjakovë in een appartement kon wonen. In 2015 behaalde u uw diploma en ging u terug bij uw ouders in Rahovec wonen. U begon datzelfde jaar een relatie met F. L. (...), een katholieke jongeman uit Gjakovë. U ging echter nooit naar zijn woning en nooit kwam F. (...) naar Rahovec. Niemand wist van jullie relatie en u wist niet dat hij een christen was. U oefende intussen onbetaald werk uit in het ziekenhuis van Gjakovë om uw kennis en vaardigheden te onderhouden. U ging elke dag met de bus op en neer van Rahovec naar Gjakovë. Eind 2017 kwam u te weten dat F. (...) een christen is. Jullie relatie verslechterde hierdoor. U zei dat jullie moesten huwen zodat u thuis weg kon en uw ouders geen zeggenschap meer over u hadden. F. (...) weigerde dit te doen en zei u dat als u met iemand anders zou trouwen, hij u en uw familie zou vermoorden. Om uw relatie met F. (...) te redden bekeerde u zich, min of meer door F. (...) gedwongen, op 2 februari 2018 tot het christendom. U ging met F. (...) naar een kerk en aldaar werd u door een priester gedoopt. Diezelfde avond kwam u thuis en zag uw vader dat u geen hoofddoek droeg. U zei dat u nu christen was en dat u nooit nog een hoofddoek zou dragen. Uw vader zei dat u zoiets niet mocht doen en gaf u een mep in het gezicht. Hij keerde u hierop de rug toe en ging naar de keuken. Hier trok hij een lade open waarvan u wist dat er messen in lagen. U rende hierop uw ouderlijke woning uit. U had geen jas of schoenen aan. Enkel wat kleren en uw handtas nam u mee. U ging naar een vriendin in Gjakovë waar u kon overnachten. De volgende dag regelde F. (...) een huis voor jullie en gingen jullie samenwonen. Op 5 februari 2018 belde u naar uw ouders. Uw vader nam op maar toen u uw naam zei legde hij onmiddellijk de hoorn op de haak. Dit was het laatste contact met uw familie. Op 6 februari 2018 ging u naar de politie in Rahovec. U gaf aan dat u terug naar huis wou gaan maar u was amper uitgesproken toen de agent u zei dat uw vader een melding had gemaakt bij de politie dat u niet mocht terugkeren naar huis omdat u geen hoofddoek meer wou dragen. De politie kon niets voor u betekenen. U bleef tot juli 2018 met F. (...) in Gjakovë wonen. F. (...) was ziekelijk jaloers en om ruzie te vermijden, verliet u nauwelijks jullie woning. Op 22 of 23 juli 2018 besloot F. (...) om Kosovo te verlaten. U wist niet waarom maar omdat u bij hem wou blijven ging u met hem mee naar Frankrijk. Jullie verbleven een paar dagen in Straatsburg maar jullie woning stond u daar niet aan. Op 28 juli 2018 namen u en F. (...) de trein naar België. Jullie stapten apart van elkaar in en gingen ook elks apart zitten om niet op te vallen. Toen u later achteromkeek zag u dat F. (...) was verdwenen. U viel in slaap en toen de trein stopte zag u dat de overige passagiers uitstapten. U deed hetzelfde en wandelde Brussel in. Een paar dagen lang was u op de dool: u had geen eten, u had vuile kleren aan en sliep in het park. Op 1 augustus 2018 hoorde u een toevallige passant de naam E. (...) zeggen aan de telefoon. U dacht dat dit een Albanese naam was en sprak de man in kwestie aan. Hij kon geen Albanees maar net als u sprak hij een woordje Servo-Kroatisch. Hij stelde zich voor als L. Z. (...), een Griekse jongeman. Hij wou u eten en onderdak geven. U stemde in en jullie gingen naar zijn woning in Andenne, alwaar hij ook een pizzeria uitbaat. Omdat hij goed voor u zorgde werd u verliefd op hem. Eind augustus 2018 begonnen jullie een relatie. Hij vroeg u ten huwelijk maar omdat u niet over alle noodzakelijke documenten beschikte konden jullie niet trouwen. U ging naar de Kosovaarse ambassade maar ook hier werd u niet geholpen: deze reikte enkel paspoorten en identiteitskaarten uit, documenten die u al in uw bezit had. Omdat u wist dat L. (...) de ware voor u is, besloot u op 8 november 2018 om internationale bescherming te verzoeken opdat u de nodige documenten kan bemachtigen voor een huwelijk met L. (...). Bij een eventuele terugkeer naar Kosovo vreest u nergens terecht te kunnen en vreest u dat uw familie u omwille van uw bekering misschien wil vermoorden. Daarnaast wil u met L. (...) trouwen en in België wonen en werken. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een uittreksel uit de burgerlijke stand waaruit blijkt dat u niet gehuwd bent; en uw diploma vroedkunde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een zeer bevreemdende vaststelling met betrekking tot uw vertrek uit Kosovo op 22 of 23 juli 2018. U verklaarde verschillende keren op een legale manier het land verlaten te hebben: u verliet Kosovo namelijk per wagen met behulp van uw eigen paspoort (Verklaring DVZ, vragen 30 en 31; CGVS, p. 12). U stelde voorts enkel de Kosovaarse nationaliteit te bezitten (CGVS, p. 3). Desalniettemin zijn er in het door u neergelegde Kosovaarse paspoort geen stempels

noch visa terug te vinden waaruit blijkt dat u in deze periode op een legale wijze Kosovo verlaten heeft en dat u in diezelfde periode naar de Schengenzone afreisde. Deze vaststelling doet dan ook zeer ernstig vermoeden dat u bepaalde informatie – zoals bijvoorbeeld de nationaliteit en een paspoort van een derde land - doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade mag nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven. Niet alleen de geloofwaardigheid betreffende uw beweringen omtrent uw nationaliteit en de omstandigheden en het moment van uw reis naar de Schengenzone maar tevens uw algemene geloofwaardigheid worden hierdoor fundamenteel ondermijnd.

Dit blijkt tevens uit een aantal vaststellingen met betrekking tot uw facebookprofiel. Hieruit blijkt dat u reeds in maart 2018 in België vertoefde. U postte op 6 maart 2018 en op 10 maart 2018 namelijk verschillende berichten vanuit Andenne. Nochtans verklaarde u pas op 28 juli 2018 in België aangekomen te zijn en stelde u voordien nooit eerder in Europa te zijn geweest (CGVS, p. 20). Uit uw facebookprofiel blijkt tevens dat u L. (...) reeds kende in april 2018. U wees hem immers aan als zijnde de persoon op de foto's bij de citadel van Namen die u op 18 april 2018 op uw facebookaccount plaatste. Nochtans beweerde u hem pas toevalligerwijs ontmoet te hebben op 1 augustus 2018 toen u doelloos en hulpeloos doorheen Brussel wandelde op zoek naar voedsel en onderdak (CGVS, p. 4 en 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige elementen kon u slechts opwerpen dat dat niet kon en dat u de waarheid vertelde (CGVS, p. 23), een uitleg die allerminst overtuigt. Uit voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt tot juli 2018 in Kosovo te zijn gebleven en dat u bijgevolg geenszins de waarheid weergaf met betrekking tot de wijze waarop en de periode en de omstandigheden waarin u Kosovo verliet en naar België vluchtte.

Dat er ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vrees wordt enkel maar bevestigd doordat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende namelijk pas op 8 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in, i.e. meer dan drie maanden na uw beweerde aankomst in België en meer dan acht maanden na uw eerste facebookpost (d.d. 6 maart 2018) waaruit uw verblijfplaats in België blijkt. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst mag evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Gevraagd waarom u niet eerder bescherming aanvroeg in België vond u de datum waarop u dit wel deed, met name 8 november 2018, persoonlijk zeer redelijk: u wou immers eerst zeker zijn of u in L. (...) de ware gevonden had. U wou met hem trouwen en om de nodige documenten (die de Kosovaarse ambassade u niet konden afleveren) hiertoe te bekomen, besloot u uw verblijf in België te legaliseren. Dit was voor u dan ook de enige reden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 13). Deze verklaringen doen nogmaals ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Kosovo.

Dat er aan uw vrees ten aanzien van Kosovo nauwelijks nog geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien uit een aantal zeer bevreemdende elementen in uw verklaringen. Zo rijzen er vooreerst twijfels bij uw relatie met F. L. (...). Het komt namelijk enigszins bevreemdend over dat, ofschoon jullie sinds juli 2015 een relatie hadden (CGVS, p. 4), F. (...) nooit naar uw ouderlijke woning toekwam, dat u nooit naar de woning van F. (...) ging en dat u bovendien zelfs niet eens wist in welk dorp F. (...) woonde (CGVS, p. 16). Bovendien is het ook weinig aannemelijk dat er niemand van jullie relatie op de hoogte was (CGVS, p. 17). Hoewel u voorts verklaarde dat u en F. (...) van begin februari 2018 tot 22 juli 2018 in Gjakove samengewoond hebben en dat F. (...) in deze periode steeds bij u overnachtte (CGVS, p. 19 en 21), kan er, gelet op de berichten op uw facebookprofiel waaruit blijkt dat u in maart en april 2018 in België verbleef, ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat jullie relatie slechts tot een einde kwam toen F. (...) op 28 juli 2018 met de noorderzon verdween op weg met de trein naar België (CGVS, p. 5). Dergelijke vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van jullie relatie.

Aan uw (gedwongen) bekering kan voorts geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u vooreerst dat F. (...) zelf het christelijke geloof niet praktiseert (CGVS, p. 14). Dat hij zou dwingen om u te bekeren tot het christendom, komt dan ook weinig aannemelijk over. Voorts, hoewel u stelde gedoopt te zijn, beperkte het door u ondergane katholieke doopritueel zich, in tegenstelling tot wat uit de beschikbare informatie dienaangaande blijkt, slechts tot het aantrekken van een wit gewaad, het tot driemaal toe bevestigen dat u het moslimgeloof wil verlaten voor het christelijke geloof en tot het drinken van water dat u door een priester werd aangeboden (CGVS, p. 14, 15 en 24). Daarnaast is uw kennis van de christelijke leer quasi onbestaande. U wist dat Jezus een prominente rol speelt in het christendom, maar waar hij werd geboren of hoe zijn ouders heetten, kon u niet zeggen (CGVS, p. 24). De evangelisten zijn

naar uw mening de zusters van eer (CGVS, p. 24) en u wist niet wat er gevierd wordt op Kerstmis. Op Pasen wordt naar uw mening het schilderen van de eieren gevierd maar wat er concreet herdacht wordt, kon u niet zeggen (CGVS, p. 15 en 16). U verklaarde uw lacunaire kennis door het feit dat F. (...) u er weinig over vertelde en uzelf amper de tijd had om uw kennis op zelfstandige wijze bij te schaven. Gelet op het feit dat u zich elf maanden geleden bekeerde, houdt deze uitleg geen steek. Tot slot stelde u na uw eenmalig bezoek aan de kerk op 2 februari 2018 nooit meer een kerk bezocht te hebben en geen enkele andere activiteit ontwikkeld te hebben in het kader van uw beweerde bekering (CGVS, p. 15). Uw beweringen dat u bekeerd bent tot het christendom en dat u tot op vandaag christen bent en het christelijke geloof wil omarmen (CGVS, p. 15 en 24) overtuigen dan ook allerm minst.

Tot slot is het ook bijzonder merkwaardig dat uw ouders u een zeer streng religieuze opvoeding gegeven hebben – u werd naar een islamschool in Prizren gestuurd en u werd verplicht om ten allen tijde een hoofddoek te dragen (CGVS, p. 6 en 7) - daar waar uw oudere zus nooit aan enige verplichting in deze zin diende te voldoen. Zij kon kiezen waar ze naar school ging en nooit werd zij opgedragen om haar lichaam te bedekken. U beweerde over deze merkwaardige gang van zaken nooit vragen gesteld te hebben aan uw ouders (CGVS, p. 20). Dat uw zus deze vrijheid kende maar dat uw vader u zou vermoorden als hij u eenmaal zonder hoofddoek zou zien (CGVS, p. 7) - wat hij naar uw verklaringen daadwerkelijk van plan was toen u zich na uw bekering tot het christendom, waaraan, zoals reeds aangestipt, geen geloof gehecht kan worden, op 2 februari 2018 zonder hoofddoek aan hem vertoonde en u hem naar de lade met messen zag lopen (CGVS, p. 16) - snijdt in alle redelijkheid geen hout.

Gelet op de twijfels bij het daadwerkelijke bestaan van uw relatie met F. (...), gelet op de vaststelling dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw (gedwongen) bekering tot het christendom en gelet op het bijzonder merkwaardige feit dat uw zus van uw ouders in tegenstelling tot u wel toestemming kreeg om een leven te leiden dat niet ingeperkt werd door godsdienstige normen en gebruiken, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw vrees om bij een terugkeer naar Kosovo gedood te worden door uw vader.

Dat u als gevolg van de problemen ten gevolge van uw bekering alle contact met uw familie verbroken zou hebben, is bijgevolg evenmin aannemelijk. Bovendien blijkt uit uw facebookprofiel dat u nog steeds contact heeft met uw zus M. (...) – u likte en becommentarieerde een aantal van haar foto's en uw zus vond op haar beurt enkele van uw foto's leuk - en verklaarde u zelf dat u nog steeds bevriend bent met al uw familieleden (CGVS, p. 21).

Betreffende uw verklaringen dat u niet kan terugkeren naar Kosovo omdat u aldaar nergens terecht zou kunnen (CGVS, p. 19 en 20) dient opgemerkt dat een dergelijke bewering, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en van uw problemen met uw familie, allerm minst overtuigt. Bovendien woonde u het voorbije decennium in het kader van uw studies grotendeels op zelfstandige basis in Gjakovë waaruit blijkt dat u een zelfredzame dame kan zijn. Dat uw ouders dit steeds betaalden doet hieraan geen afbreuk. U heeft immers een diploma van het hoger onderwijs, u heeft in het verleden – weliswaar onbetaald – gewerkt in een ziekenhuis en u heeft in Kosovo recht op een beperkte uitkering (CGVS, p. 7, 8 en 22). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Kosovo niet op een zelfstandige basis uw leven zou kunnen uitbouwen.

Voor wat betreft uw verklaringen dat u verzocht om internationale bescherming omdat u in België wenst te blijven en hier een leven met uw partner L. Z. (...) wenst uit te bouwen (CGVS, p. 13) dient nog opgemerkt te worden dat deze asielmotieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u uw relatie met L. (...) wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Gelet op het geheel van bovenstaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteit en uw Kosovaarse nationaliteit worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/5, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van de *“algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en het recht op verdediging en op tegenspraak”*.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij evenmin aanvoert op welke manier *“het recht op verdediging en op tegenspraak”* zou zijn geschonden en zich wederom beperkt tot een loutere verwijzing naar voormelde rechten. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à*

appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij “*behoort tot de sociaal groep van de Kosovaarse vrouwen, beschouwt als kwetsbaar*”. Verzoekende partij bemerkt dat zij met geweld behandeld werd door haar ex-partner F. L. en met de dood bedreigd werd door haar vader. Zij wijst erop dat objectieve bronnen bevestigen dat er in Kosovo steeds strengere of zelfs radicale islam aanhangers zijn. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij dienaangaande een internetartikel d.d. 7 augustus 2016 van *RadioFreeEurope* (bijlage 3). Verwijzend naar een EASO-rapport d.d. november 2016 aangaande de situatie in Kosovo (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt verzoekende partij verder dat huiselijk geweld wijdverbreid is in Kosovo en dat slachtoffers van huiselijk geweld er geen effectieve bescherming kunnen krijgen vanwege de overheid. Deze objectieve informatie ondersteunt dan ook de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad benadrukt vooreerst dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Er dient op te worden gewezen dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder merkt de Raad op dat het loutere feit te behoren tot een “*sociale groep*” in geen geval afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook de loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat er in het door verzoekende partij neergelegde Kosovaarse paspoort geen stempels noch visa terug te vinden zijn waaruit blijkt dat zij in de door haar beweerde periode op een legale wijze Kosovo verlaten heeft en dat zij in diezelfde periode naar de Schengenzone afreisde, verklaart verzoekende partij dat zij de grens te voet is overgestoken en dat zij geen stempels heeft gekregen.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaande verklaring dat zij de grens te voet heeft overgestoken manifest tegenstrijdig is met haar eerdere verklaringen. Immers heeft zij verschillende keren verklaart dat zij Kosovo op legale wijze verlaten heeft per wagen (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vragen 30 en 31; administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 12). Dat zij plots haar verklaringen dienaangaande wijzigt, komt allerm minst overtuigend over. De vaststelling dat er in het door verzoekende partij neergelegde Kosovaarse paspoort geen stempels noch visa terug te vinden zijn waaruit blijkt dat zij in de door haar beweerde periode op een legale wijze Kosovo verlaten heeft en dat zij in diezelfde periode naar de Schengenzone afreisde, doet, gelet op haar eerdere bewering dat zij Kosovo op legale wijze verlaten heeft per wagen, wel degelijk zeer ernstig vermoeden dat zij bepaalde informatie – zoals bijvoorbeeld de nationaliteit en een paspoort van een derde land – doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhoudt. Verwerende partij motiveert in dit verband terecht dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven en dat niet alleen de geloofwaardigheid betreffende de beweringen van verzoekende partij omtrent haar nationaliteit en de omstandigheden en het moment van haar reis naar de

Schengenzone hierdoor fundamenteel ondermijnd worden, maar tevens haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.8.1. Waar verwerende partij motiveert dat uit het facebookprofiel van verzoekende partij blijkt dat zij reeds in maart 2018 in België vertoefde, stelt verzoekende partij dat zij bang was om de waarheid te vertellen en dat zij slecht advies had gekregen. Zij stelt dat zij inderdaad in maart 2018 in België is aangekomen, dat zij op 2 februari 2018 haar vader over haar bekering op de hoogte heeft gebracht en dat zij daarna met F. is gaan samenwonen, tot begin maart 2018. Ook vreesde zij ervoor problemen te creëren voor haar vriend L., omdat hij al aangegeven had aan de overheden dat ze samenwoonden in België.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij manifest leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop en de periode en omstandigheden waarin zij Kosovo verliet en naar België vluchtte. In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij geen enkele afdoende verklaring hiervoor. Waar zij stelt dat zij slecht advies had gekregen, duidt de Raad erop dat verzoekende partij reeds van bij de aanvang van haar asielprocedure duidelijk werd gemaakt dat zij diegenen die haar aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen niet mocht geloven (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS ("Voorafgaand advies")). Zelfs toen zij geconfronteerd werd met de vaststelling dat zij volgens haar facebookprofiel reeds in maart 2018 in België vertoefde, bleef verzoekende partij niettemin volhouden dat zij de waarheid sprak (notities CGVS, p. 23). Verder ziet de Raad niet in, en wordt dit evenmin door verzoekende partij verduidelijkt, hoe verzoekende partij door toe te geven voor de asielinstanties dat zij eerder in België was, haar vriend L. in de problemen zou brengen omdat deze al aangegeven zou hebben aan de overheden dat ze samenwoonden. Aangezien verzoekende partij in gebreke blijft een afdoende verklaring te geven voor haar manifest leugenachtige verklaringen, kan zij bezwaarlijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas herstellen door *post factum* een andere chronologie van de feiten op te geven. Dit geldt des te meer nu dit loutere blote beweringen betreffen die verzoekende partij op generlei wijze staft.

2.2.9.1. Wat de vaststelling van verwerende partij betreft dat verzoekende partij pas op 8 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, *i.e.* meer dan drie maanden na haar beweerde aankomst in België en meer dan acht maanden na haar eerste facebookpost waaruit haar verblijfplaats in België blijkt, stelt verzoekende partij dat zij *"haar verklaringen (bevestigt), volgens de welke ze zeker van de stevigheid wou zijn van haar relatie met L. (...), voordat ze begon om stappen te nemen om haar verblijf te legaliseren"*.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen. In de bestreden beslissing wordt in verband met deze verklaringen evenwel terecht gesteld dat deze verklaringen, en met name het feit dat zij aangeeft dat de enige reden voor haar verzoek om internationale bescherming de legalisering van haar verblijf betreft zodat zij kan trouwen met L. (notities CGVS, p. 13), ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar vrees bij terugkeer naar Kosovo.

2.2.10.1. Omtrent de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die de waarachtigheid van haar relatie met F. zouden ondergraven, benadrukt verzoekende partij dat haar ouders strikte moslims zijn die nooit aanvaard zouden hebben dat zij een relatie had met een christen. Daarom hielden zij hun relatie geheim.

2.2.10.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden relatie met F. ondermijnen. Vooreerst is de Raad van mening dat, zelfs indien zij hun relatie geheim moesten houden voor de ouders van verzoekende partij, het geenszins geloofwaardig is dat zij nog nooit naar elkaars woning zouden zijn gegaan wanneer zij reeds sinds juli 2015 een relatie zouden hebben gehad. Des te

treffender is bovendien de vaststelling dat verzoekende partij niet eens weet in welk dorp F. woonde. Dat helemaal niemand van deze relatie op de hoogte was, is, gezien de duur ervan, eveneens onaannemelijk. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden relatie met F. blijkt ten slotte nog uit het feit dat uit berichten op haar facebookprofiel blijkt dat zij in maart en april 2018 in België verbleef, terwijl zij nochtans verklaarde dat zij en F. van begin februari 2018 tot 22 juli 2018 in Gjakove samengewoond hebben, dat F. in deze periode steeds bij haar overnachtte en dat hun relatie pas op een einde kwam toen F. op 28 juli 2018 met de noorderzon verdween op weg met de trein naar België. Dat verzoekende partij nu plots een andere chronologie van de feiten geeft en verklaart dat zij op 2 februari 2018 haar vader over haar bekering op de hoogte heeft gebracht en dat zij daarna met F. is gaan samenwonen en dit tot begin maart 2018 (zie ook punt 2.2.8.), doet, aangezien zij dit op geen enkele manier staft, aan voormelde vaststelling geen enkele afbreuk.

2.2.11.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar (gedwongen) bekering, stelt verzoekende partij dat hoewel F. niet praktiseerde, hij zijn religie wel verdedigde. Bovendien moet rekening gehouden worden met het feit dat hij ziekelijk jaloers was en niet wilde dat zij nog naar buiten ging. Daarom wilde hij haar dan ook bekeren. Verder bevestigt zij het doopritueel zoals zij het heeft uitgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Wat betreft haar kennis van de christelijke leer, geeft verzoekende partij aan dat zij slechts een jaar geleden bekeerd is en dat F. haar hier weinig over vertelde. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat zij regelmatig naar de kerk gaat in België.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen geenszins de verschillende vaststellingen die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar (gedwongen) bekering in een ander daglicht stelt.

De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij geen overtuigende uitleg aanbrengt om te verklaren waarom F. haar per se tot het christendom wilde bekeren, terwijl hij zelf het christelijke geloof niet praktiseerde. Dat hij zijn religie verdedigde, verklaart nog niet waarom hij verzoekende partij zou dwingen om zich te bekeren tot een religie die hij zelf niet eens praktiseerde. Verder kan ook niet worden ingezien hoe een loutere bekering van verzoekende partij tot het christendom ervoor zou zorgen dat zij niet langer naar buiten ging.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar verklaringen aangaande het door haar ondergane katholieke doopritueel niet stroken met wat uit de beschikbare informatie dienaangaande blijkt (administratief dossier, stuk 10, map landeninformatie, deel 6), dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter volhouden van haar verklaringen, hetgeen geenszins volstaat om desbetreffende vaststelling in een ander daglicht te stellen. Verder duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing aangaande de uitleg van verzoekende partij dat F. haar weinig over het christendom vertelde en dat zijzelf amper de tijd had om haar kennis op zelfstandige wijze bij te schaven, reeds opgemerkt wordt dat deze uitleg geen steek houdt en haar lacunaire kennis over de christelijke leer niet kan verklaren, aangezien zij zich reeds elf maanden geleden bekeerde. Derhalve had verzoekende partij wel degelijk reeds ruim de tijd om, indien zij zich hierin interesseerde, bij te leren over de religie waartoe zij verklaart te zijn bekeerd. Wat betreft haar kerkbezoeken in België, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat zij na haar eenmalig bezoek aan de kerk op 2 februari 2018 nooit meer een kerk heeft bezocht en geen enkele andere activiteit ontwikkeld heeft in het kader van haar beweerde bekering (notities CGVS, p. 15). Waar zij thans plots beweert dat zij regelmatig naar de kerk gaat in België, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze staft. Aan de beweringen van verzoekende partij dat zij (gedwongen) bekeerd is tot het christendom en dat zij tot op vandaag christen is en het christelijke geloof wil omarmen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.12.1. Waar verwerende partij het bijzonder merkwaardig acht dat de ouders van verzoekende partij haar een zeer streng religieuze opvoeding gegeven hebben, terwijl haar oudere zus nooit aan enige verplichting in deze zin diende te voldoen, bemerkt verzoekende partij dat zij van nature zeer rustig is en ruzies tracht te vermijden, waardoor zij nooit het gedrag van haar ouders in vraag heeft gesteld.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van mening dat de uitleg van verzoekende partij allerminst kan volstaan om de buitensporige reactie van haar vader te verklaren toen verzoekende partij zich aan hem vertoonde zonder hoofddoek. Het is niet aannemelijk dat enerzijds haar zus een grote vrijheid kende, niet naar een islamschool moest gaan en geen hoofddoek moest dragen, maar dat verzoekende partij anderzijds door haar vader vermoord zou worden wanneer zij niet langer een hoofddoek draagt. Dergelijke incoherente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.13.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat uit niets blijkt dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Kosovo niet op een zelfstandige basis haar leven zou kunnen uitbouwen, herhaalt verzoekende partij dat zij problemen kent met haar familie en dat zij dan ook niet langer in het huis van haar familie kan wonen. Daarnaast duidt zij erop dat zij sinds het beëindigen van haar studies in 2015 tot haar vertrek uit Kosovo in 2018 geen betaald werk kon vinden. Zij verwijst in dit verband tevens naar het eerder aangehaalde EASO-rapport d.d. november 2016 (bijlage 4 van het verzoekschrift), waarin gesteld wordt dat sociale en economische isolatie dreigt voor alleenstaande vrouwen die geen steun van hun familie hebben.

2.2.13.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij geenszins de problemen met haar familie heeft aannemelijk gemaakt. Haar bewering dat zij bij een terugkeer naar Kosovo nergens terecht kan, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing dienaangaande nog de pertinente bemerking gemaakt dat uit de verklaringen van verzoekende partij hoe dan ook blijkt dat zij een zelfredzame dame kan zijn, dat zij een diploma van het hoger onderwijs heeft, dat zij, weliswaar onbetaald, gewerkt heeft in een ziekenhuis en dat zij in Kosovo recht heeft op een beperkte uitkering. Uit niets blijkt dan ook dat zij bij een terugkeer naar Kosovo niet op een zelfstandige basis haar leven zou kunnen uitbouwen. Met een loutere verwijzing naar informatie waarin gesteld wordt dat sociale en economische isolatie dreigt voor alleenstaande vrouwen die geen steun van hun familie hebben (bijlage 4 van het verzoekschrift) toont verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Kosovo in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.19., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.15. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.16. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 21 december 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.21. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.22. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT